

РЕШЕНИЕ

№ 27366

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **9645** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 27, ал. 1 от Закон за управление на средствата от европейските фондове при споделено управление /загл. изм. - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г./

Образувано е по жалба на „Корпорация Топливо“ АД с ЕИК[ЕИК], [населено място], п.к.1421, р-н „Л.“, [улица], чрез изпълнителния директор В. Щ., срещу Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на РУО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г., с което е прекратен административен договор № BG16RFOP002-3.002-0087- C01 от 28.12.2017 г., сключен с бенефициера „Корпорация Топливо“ АД, за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за проект „Повишаване на енергийната ефективност в „Корпорация Топливо“ АД.

Искало се е обявяването за нищожен на ИАА или отмяната му като незаконосъобразен.

С Определение №19638 от 11.10.2024 г. по адм. дело №9645/2024 г. Административен съд – София – град е оставил без разглеждане, като просрочена, жалбата на „Корпорация Топливо“ АД с ЕИК[ЕИК], [населено място], п.к.1421, р-н „Л.“, [улица], чрез изпълнителния директор В. Щ., срещу Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на РУО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г., с което е прекратен административен договор от 28.12.2017г., сключен с бенефициера „Корпорация Топливо“ АД, в частта на жалбата с която се оспорва решението като незаконосъобразно и се иска неговата отмяна на това основание, като прекратява производството по делото в тази му част. С Определение № 13539/ 12. 12.2024 г. по административно дело № 11294/2024 г. ва ВАС е оставено в сила Определение №19638 от 11.10.2024 г. на Административен съд – София – град по адм. дело №9645/2024 г. в обжалваната част.

С оглед посоченото в Определение №19638 от 11.10.2024 г. на АССГ и Определение № 13539/12.12.2024г. на ВАС производството по делото продължава по жалбата в частта ѝ за прогласяване нищожността на Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на РУО на ОПИК.

В жалбата са изложени твърдения, че оспореното решение на РУО на ОПИК е нищожен ИАА. С Решение № 4524 по адм. д. 4007/2021 г. на АССГ е обявен за нищожен актът за прекратяване на административен договор за предоставяне на БФП. С Решение №4894 по административно дело №10784/2021г. на ВАС решението на АССГ е оставено в сила. При издаването на оспорения акт РУО е ползвал същите фактически основания, като тези при отменения такъв. Тези фактически основания, преди това са послужили за издаване на акт за налагане на финансова корекция, който е отменен с Решение №7650/05.12.2019г. по адм.д. 11162/2019г. на АССГ, оставено в сила с Решение №11339/28.08.2020г. по адм.д. № 2248/2020г. на ВАС. По този начин административният орган е пререшил спора, без основания и като са игнорирани съдебните решения, което водело до нищожност на оспорения ИАА.

В с.з. жалбоподателят - „Корпорация Топливо“ АД, редовно и своевременно призван се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Иска се прогласяване нищожността на Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на РУО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г. Заявява се претенция за присъждане на разносните по делото. Представени са писмени бележки, като в същите се интерпретира заключението на СТЕ и се прави извод за невалидност на електронния подпис на органа, издал оспореното решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. Излага се теза и за липса на компетентност на издателя на акта. Доразвиват се аргументите в жалбата за нищожност на акта, поради противоречие с влезли в сила съдебни решения. Излага се теза в насока, че твърдението на административния орган, че „Корпорация Топливо“ АД е недопустим кандидат по процедурата по предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, последователно е послужило като основание за постановяването на различни административни актове, отменени или обявени за нищожни, като в това отношение изводите на органа от фактическа и правна страна по тези актове са идентични, което обосновавало извод за нищожност на оспорения ИАА. Посочва се и че се касае за пълна липса на основания и предпоставки за процесното прекратяване на АДФП.

Ответникът - на РУО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г., се представлява от юрисконсулт, който оспорва жалбата. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки. В жалбата като основания за нищожност на оспорения административен акт се посочвало, че между страните са налице предходни съдебни производства. Предмет на същите, според ответника, не е била допустимостта на кандидата. Съгласно решение № 11339/28.08.2020г., по адм. дело № 2248/2020г. на ВАС отмяната на наложената финансова корекция е поради неправилни основания за нейното налагане. В същото време съдът се произнася с мотивите, че „Корпорация Топливо“ АД е недопустим кандидат за финансиране на процедурата. Относно Писмото за прекратяване на АДФП, същото е обявено за нищожно защото основаниято, посочено в него - наложената финансова корекция, е била отменена, което прави акта издаден без фактическо основание. Счита, че не е налице игнориране на посочените съдебни решения. Посочва още, че сега оспореният акт издаден от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, подписан е с валиден КЕП, което е установено от вещото лице по СТЕ. Липсва нарушение на материалния закон, тъй като оспореното решение е издадено на посочено основание чл. 39, ал.5 от ЗУСЕФСУ. Дори и да можело да се приеме, че не са налице основанията по чл. 39, ал.5 от ЗУСЕФСУ, то това би обосновавало незаконосъобразност на административния акт, не и негова нищожност, тъй като оспорения акт на РУО на ОПИК е издаден от компетентен орган и въз основа на съществуваща правна норма.

Съществуването на договор с недопустим кандидат и получаването на безвъзмездна помощ от такъв е тежка последица за обществения интерес. Тъй като съществува АДБФП, по който е изплатена финансова помощ, това прави получаването на същата неправомерно. РУО на ОПИК е длъжен, съгласно чл. 39, ал.5 от ЗУСЕФСУ, да прекрати АДБФП, за да предотврати или отстрани тежките последици за обществото, които представляват неправомерно получените средства.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 28.12.2017 г. между „Корпорация Топливо“ АД и УО на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност 2014 – 2020 г.“ е сключен Административен договор № BG16RFOP002-3.002-0087- C01 от 28.12.2017 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за проект „Повишаване на енергийната ефективност в „Корпорация Топливо“ АД на стойност 5 069 079,37 лв. при безвъзмездна помощ в размер на 2 495 507,77 лв./ лист 290 и сл., както и на л.18 и сл./ С допълнително споразумение от 16.07.2019 г. срокът за изпълнение на административния договор е променен от 19 на двадесет и четири месеца, съответно променена е продължителността на плана на предвидените за изпълнение дейности по проекта, описан в раздел 8 План за изпълнение/ Дейности по проекта, съгласно удължения срок на договора л.305 и сл./

На 12.07.2019 г. с Решение № РД-16-1242, РУО определил финансова корекция на „Корпорация Топливо“ АД в размер от 100 % върху безвъзмездната помощ, предоставена по административния договор от 28.12.2017 г. Дружеството е обжалвало решението от 12.07.2019 г. на РУО пред Административен съд София-град, като е образувано административно дело № 11162/2019 г., което приключило с Решение № 7650/05.12.2019 г., с което решението на РУО за финансовата корекция е отменено. На 28.08.2020 г. Върховният административен съд с Решение №11339 е оставил в сила Решение №7650/05.12.2019 г. на Административен съд София-град по административно дело № 11162/2019 г.

С Писмо с изх. № 26-К-292/02.10.2019 г., издадено от Главен директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и Ръководителя на Управляващия Орган на „Оперативна Програма „Иновации и Конкурентоспособност“ /УО на ОПИК/, с което на основание чл. 11.3 от Общите условия към финансираните по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020, във връзка с чл. 19д от АПК, се прекратява едностранно, без отправяне на предизвестие, административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-3.002-0087-C01 „Енергийна ефективност за големи предприятия“, сключен на 28.12.17 г. между Ръководителя на УО на „ОПИК“ и „Корпорация Топливо“ АД, ЕИК:[ЕИК]. С Решение № 4524 от 07. 07.2021 г. на Административен съд София-град по адм. дело № 4007/2021 г. е обявил нищожността на Писмо с изх. № 26-К-292/02.10.2019 г. С Решение № 4894/ 20.05.2022 г. по адм. дело № 10784 / 2021 г. Върховният административен съд оставил в сила Решение № 4524 от 07. 07.2021 г. на АССГ.

С писмо изх. № 26- Б-675/16.05.2023г. / л.246 и сл./ РУО на ОПИК уведомил „Корпорация Топливо“ АД с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 26, ал.1 от АПК за стартиране на производство по прекратяване на АДБФП № BG16RFOP002-3.002-0087- C01 от 28.12.2017 г. Писмото е изпратено, чрез ИСУН, чрез кореспонденция № BG16RFOP002-3.002-0087-C03-M060/22.05.2023г., отворена от дружеството на 01.06.2023г. В същото се цитират разпоредбите на чл.39, ал.5 от ЗУСЕФСУ, на чл. 19 ал.2 от АПК, като е описано и посоченото в чл. 11.3.б. Г от Общите Условия към АДБФП, че УО има право да прекрати договора без предизвестие и без да изплаща каквото и да е обезщетение, ако бенефициерът декларира неверни или непълни данни, за да получи БФП,

предмет на договора, или представи отчети с невярно съдържание. Накрая в писмото е посочено, че се отправяло писмено предизвестие за прекратяване на АДБФП № BG16RFOP002-3.002-0087-C01 от 28.12.2017 г. и че в 7 -дневен срок от получаване на уведомлението бенефициерът може да представи писменото си становище по случая пред УО на ОПИК.

С оспореното Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на РУО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г. е прекратен административен договор от 28.12.2017г., сключен с бенефициера „Корпорация Топливо“ АД и като основание за това е посочена разпоредбата на чл.39, ал.5 от ЗУСЕФСУ. В решението си РУО е посочил, че представеното на етап кандидатстване обследване за енергийна ефективност на дружеството почива на данни за периода от 2014 до 19.12.2016 г. на фирма, отдала под наем обекта, а не на данни за предприятието- кандидат /„Корпорация Топливо“ АД/. Това означавало, че както информацията представена в подаденото от предприятието- кандидат „Корпорация Топливо“ АД, проектно предложение за произвежданите продукти/услуги, така и данните за енергийното потребление за разглеждания тригодишен период, включително справка по счетоводни данни за потребената енергия по видове ресурси, се отнасят за субект, различен от предприятието- кандидат. Кандидатът не отговарял на изискването за допустимост по отношение на съответствието с критерий Критерий 8 от Критерии и методология за оценка на проектни предложения- „в случай че избраният от кандидата режим държавна помощ по елемент А е ...регионална инвестиционна помощ, заявените инвестиции е материални и нематериални активи по този елемент са свързани с: разширяване на капацитета на съществуващ стопански обект.. ". Административният орган е посочил, че чрез предоставянето на безвъзмездна финансова помощ от бюджета на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020 г. съфинансирана от Европейския фонд за регионално развитие и от националния бюджет, за изпълнението на проектно предложение BG 16RFOP002-3.002-0087, което е било недопустимо за финансиране и подадено от недопустим кандидат, са разходвани неправомерно публични средства и в нарушение на императивната регулация на ЗУСЕФСУ / загл. изменено ДВ. бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г./ АО е приел, че е налице основанието по чл.39, ал.5 от ЗУСЕФСУ да прекрати АДБФП с оглед да отстрани тежки последици за обществения интерес. Приел е / стр.9 от решението/, че установената недопустимост на етап кандидатстване е „ново основание“ и че УО на ОПИК следва да предприеме действия по отстраняване на тежка последица за обществения интерес от „нецелесъобразно и неправомерно използване на публични средства“, като с прекратяването на АДБФП ще бъде заличено от правния мир съществуването на административния договор.

Срещу решението за прекратяване на АДБФП е постъпила жалба в АССГ.

По делото са приети документите от административната преписка, представените от страните и изисканите от съда. Представена с преписката е и Заповед № РД- 14 -419/11.10.2023г. на министъра на иновациите и растежа, с която Р. Р. е определен да изпълнява функциите на Управляващ орган по приоритетни оси 1,2,3,4,6 и 7 на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“2014- 2020г.,

По делото е допусната СТЕ, като от същата /вкл. с оглед допълнение и поясненията при разпитите на ВЛ в с.з./ се установява, че Решение № РД-02-16-203/01.03.2024 г. на Ръководителя на УО на ОПИК, е подписано с валиден КЕП на Р. Р.- ръководител на РУО, както и оправомощителната Заповед № РД-14-419/11.10.2023 г. е подписана с валиден КЕП от М. С.- министър на иновациите и растежа. Заключение с постъпилото допълнение /за отстранени допуснати технически грешки/ и дадените пояснения от ВЛ, се кредитира като компетентно изготвено.

Съгласно чл. 149, ал.5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна, макар и не по всички от изложените в същата съображения.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т. е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир, чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост. Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материално-правна норма, липсата на основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материално-правните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материално-правна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Административният акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред.

Не са основателни твърденията на жалбоподателя относно това, че към момента на полагане на подписа на Р. Р. - и.д. Главен директор на ГД ЕФК и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020 г върху Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. този подпис не е бил валиден и така не е изпълнено изискването на чл. 32 т.1 буква б от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО. Жалбоподателят се аргументира с данните в Таблица 3 от страница 25 от приетата по делото съдебно- техническа експертиза, от които следва, че оспореното решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. е подписано на

03.01.2024г. при начална дата на валидност на този подпис 21.08.2024г. Към основната експертиза вещото лице Д. е депозирало допълнително заключение, което е изслушано на 21.05.2026г. И от допълнителното заключение, и от разпитите на вещото лице в съдебните заседания, става ясно, че в Таблица № 3, както и на страници 28,43 от заключението са допуснати технически грешки и че всички лица са притежавали валидни удостоверения за КЕП към датата на издаване на изследваните от експертизата документи. С това и с заключението, че вещото лице е извършило валидиране на изследваните от него документи се опровергават аргументите на жалбоподателя, като е видно че се касае за чисто технически грешки, които са отстранени от експерта и следва да се заключи, че при издаване на оспорените документи същите са надлежно подписани с електронни подписи.

По делото не се установява претендираната от жалбоподателя липса на материална / предметна компетентност, която да обоснове разглеждането на оспорения ИАА като нищожен акт. Действително от представената по административната преписка Заповед № РД- 14 -419/11.10.2023г. на министъра на иновациите и растежа, с която Р. Р. е определен да изпълнява функциите на Управляващ орган по приоритетни оси 1,2,3,4,6 и 7 на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“2014- 2020г., не се съдържа делегиране на правомощия за прекратяване на административни договори за безвъзмездна финансова помощ /АДБФП/. Компетентността му за издаване на акта е абсолютно условие за неговата законосъобразност, но в случая тази компетентност следва от изричната разпоредба на чл.39, ал.5 от ЗУСЕФСУ, оправомощаваща ръководителя на управляващия орган да прекрати едностранно административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че оспореният административен акт е издаден в нарушение на чл. 177, ал. 2 АПК. Несъмнено, влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, но и с материална законна сила, със задължителност и сила на пресъдено нещо. При извършване на преценка относно наличието на тъждество между даден отменен административен акт и последващ постановен такъв следва да се съпоставят обективизираните в тези актове фактически и правни обстоятелства, разгледани в светлината на отменителното съдебно решение. Само наличието на пълно тъждество между тези обстоятелства би могло да обоснове нарушаване на изискването за нищожност поради противоречие с влязло в сила съдебно решение. Наличието на различни фактически установявания при издаване на новия административен акт изключва пълната съпоставимост на отмененото решение за отказ и прави неприложима разпоредбата за нищожност. При преценката относно наличието на тъждество между даден отменен административен акт и последващ постановен такъв следва да се съпоставят обективизираните в тези актове фактически и правни обстоятелства, разгледани в контекста на съдебните решения. Само наличието на пълно тъждество между тези обстоятелства би могло да обоснове нарушаване на изискването на чл. 177, ал. 2 АПК. Гореизложеното налага извършване на съпоставка на правните и фактическите основания на предходните два административни акта, както и на съдебните решения.

Предмет на съдебен контрол по административно дело № 11162/2019 г., приключило с Решение № 7650/05.12.2019г. на АССГ, е било Решение № РД-16-1242, с което РУО е определил финансова корекция на „Корпорация Топливо“ АД в размер от 100 % върху безвъзмездната помощ, предоставена по административния договор от 28.12.2017 г. АССГ е отменил решението за налагане на финансова корекция. С Решение №11339 от 28.08.2020г. ВАС е оставил в сила решението на АССГ. Правното основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ е за нарушаване на принципите по чл. 4, параграф 8 от Регламент /ЕС/ № 1303/2013, като съгласно решението на ВАС приложението на принципите на ефикасност и на

ефективност не е мотивирано от управляващия орган, а за неспазване на принципа на икономичност няма твърдения. Относно второто прието основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 10 от ЗУСЕСИФ не е било посочено кое е действието или бездействието от страна на бенефициера, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ. По тези основни съображения ВАС е приел, че решението на АССГ, за отмяна на ИАА по налагане на финансова корекция, е правилно като резултат.

С Решение № 4894 по административно дело № 10784 / 2021 г. ВАС е оставил в сила Решение № 4524 от 07. 07.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 4007/2021 г., с което АССГ е прогласил нищожността на Писмо с изх. № 26-К-292/02.10.2019 г., издадено от Ръководителя на Управляващия Орган на „Оперативна Програма „Иновации и Конкурентоспособност“, с което на основание чл. 11.3 от Общите условия към финансираните по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020, във връзка с чл. 19д от АПК, се прекратява едностранно, без отправяне на предизвестие, административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-3.002-0087-C01. Прието е в решението на ВАС, че писмото е издадено въз основа на несъществуващо /отменено/ Решение за финансова корекция и липса на каквито и да било фактически основания, които да се твърдят от административния орган, обуславящи приложението на чл. 19д АПК, поради което писмото е нищожно.

От изложеното е видно, че Решение № РД-16-1242 на РУО е за налагане на финансова корекция с твърдения за нередности по чл. 70, ал. 1, т. 3, т.10 от ЗУСЕФСУ. Относно писмото за прекратяване на договора, същото е издадено въз основа на несъществуващо /отменено/ Решение за финансова корекция и при липса на фактически основания, които да обуславят приложението на чл. 19д АПК. Посоченото в случая основание, на което е издадено оспорваното решение на РУО е чл. 39, ал. 5 ЗУСЕФСУ.

Разпоредбата на чл.39,ал. 5 ЗУСЕФСУ оправомощава ръководителя на управляващия орган да прекрати едностранно административен договор за предоставяне на безвъзмездна помощ при наличието на специална цел - да предотврати или да отстрани тежки последици за обществения интерес. Нарушението или неизпълнението на задължението по договора, за да е с тежки последици за обществения интерес следва да бъде обосновано от органа по начин, че последиците от него да рефлектират пряко върху основните ценности на Съюза или да представляват пречка за изпълнение на целите на проекта. Прекратяването на договора на посоченото основание следва да бъде мотивирано или от нарушаване на правилата за предоставяне на помощта /т. е. нарушение, което засяга въобще правото тя да бъде получена/, или от нарушаване на правилата за нейното разходване съобразно поставените цели на проекта. Следва да се отбележи, че е необходимо да съществуват предпоставките за приложението на която и да е правна норма и да се посочат фактическите основания, които да водят до приложението ѝ. В случая липсват конкретно изложени и доказани изводи, обосноваващи наличието на „нецелесъобразно и неправомерно използване на публични средства“ и на тежка последица за обществения интерес. От фрагментарното изложение в оспорения акт е видно, че административният орган приема само, че „Корпорация Топливо“ АД е недопустим кандидат, въпреки че с кандидата е сключен административен договор за безвъзмездна финансова помощ именно от същия административен орган, т.е. самото сключване на договора се дължи на грешка или опущение на този административен орган. Обосноваването на „тежки последици за обществения интерес“ по смисъла на чл. 39, ал. 5 ЗУСЕФСУ изисква мотивиране на извода на административния орган за настъпването на тези последици. С оглед посоченото, предвид пълната липса на предпоставки за издаване на Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на РУО на

ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г., съдът приема нищожност на оспорения ИАА.

С оглед изход на настоящия правен спор и на основание чл. 143 АПК претенцията на процесуалния представител на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и следва да бъде уважена. Претендират се по представен списък разноски от общо 9851,27 евро за ДТ, възнаграждение на ВЛ по СТЕ и адвокатски хонорар, като последният е в размер на 15 000 лева, равняващи се на 7 669,38 евро. От ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което съдът намира за основателно. Съдът съобрази Решение по дело С-438/22 на СЕС, съгласно което член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Съдът може да присъди възнаграждение под минимума, определен с Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа при определени предпоставки, като за да се определи дали възнаграждението е справедливо, следва да бъде изследвана действителната фактическа и правна сложност на делото, процесуалното поведение на страната, извършените от нея действия и др. В случая с оглед невисоката фактическа и правна сложност на казуса съдът намира за справедлив размер от 8 000 лева, равняващи се на 4090,34 евро. Съответно в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени общо разноски по делото в размер на 6272, 23 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172 ал.2 пр. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № РД-02-16-203/01.03.2024г. на Ръководителя на Управляващия орган на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014- 2020г./ и и.д. Главен директор на ГД ЕФК към Министерство на иновациите и растежа/, с което е прекратен административен договор № BG16RFOP002-3.002-0087- C01 от 28.12.2017 г., сключен с бенефициера „Корпорация Топливо“ АД, за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за проект „Повишаване на енергийната ефективност в „Корпорация Топливо“ АД.

ОСЪЖДА Министерството на иновациите и растежа да заплати на „КОРПОРАЦИЯ ТОПЛИВО“ АД, ЕИК: , със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“. [улица], представлявано от изпълнителния директор В. О. Щ., сумата в размер на 6272, 23 евро, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България [населено място] в 14-дневен срок от съобщаването му чрез изпращане на препис по реда на чл.137 от АПК.

Съдия: